

[Indenrigsministeren.]

Tilfældet er i § 8 i Lov om Ejendomsbeskatning til Kommunen af 31. Marts 1926, er taget mindste Hensyn til den gennemsnitlige Grundværdistigning for det hele Land. Det er der i § 8, som jeg nu gentagende har nævnt, og efter min Mening burde man afgjort paa nærværende Tidspunkt og utvivlsoomt fremdeles ved Beregning af Grundværdistigningsskyld holde sig alene til den Grundværdistigning, som skyldes en særlig Udvikling paa det paagældende Sted, men holde udenfor en saadan Beregning den Grundværdistigning, som maa siges paa hvert enkelt Sted at være Udtryk for den gennemsnitlige Stigning i det hele Land. Men det har man altsaa undladt — undtagen for Statshusmændenes Vedkommende. Alle skal yde en Særafgift, som skal hvile paa alle Jordejere i Tillæg til Forrentningen af den Gæld, der hviler paa Ejendommene, og uanset om den tidligere Jordejer maatte have indkasseret den kapitaliserede Grundværdistigning, før den Ejer, hvem det ærede Medlems Forslag vil ramme, er kommet i Besiddelse af Ejendommen.

Naar jeg mener, at der bør tages Hensyn til den gennemsnitlige Grundværdistigning, saa er det ud fra følgende Ræsonnement: Forholdet er under alle Omstændigheder dette, at Grundværdistigning i Almindelighed ikke er noget ensidigt Produkt af en Samfundsindsats, men er, hvad dens Gennemsnit for det hele Land angaar, et Produkt saavel af Samfundsindsatsen som af den enkelte Jordejers Indsats, hver paa sit Omraade, og denne gennemsnitlige Stigning vil jo indtræde i Vurderingerne, efterhaanden som Ydeevnen øges, efterhaanden som Prisforhold og Produktionsmuligheder bundfælder nye Værdier og derfor giver sig Udtryk i en almindelig Opvurdering af Jordværdierne, uden at det paa nogen Maade kan siges at være Udtryk for noget samfundsskabt. Derfor gaar efter min Mening det ærede Medlems Forslag alt for vidt, naar han her konfiskerer en fremtidig Stigning, som knytter sig til Jordbesiddelsen, til Fordel for Kommunerne.

Forslaget er ogsaa overordentlig vidtgaaende i anden Henseende. Medens man i § 8 i Loven af 31. Marts 1926 som Maksimum for Grundstigningsskylden sætter 1 pCt., efter at man ved Beregningen af Grundværdistigningen havde fradraget det dobbelte af den gennemsnitlige Stigning Landet over og yderligere fradraget 15 pCt. for at være saa sikker paa som muligt ad denne Vej — som jeg i øvrigt anser for ret ufuld-

kommen, — at det var samfundsskabte Værdier; man ramte, saa dristede man sig dog ikke til at sætte en fast Promille paa 10, altsaa 1 pCt. af Grundværdistigningen. Det ærede Medlem og hans Meningsfæller foreslaar at gaa op til 4½ pCt. med en kortere Overgangsperiode. De foreslaar altsaa uden Hensyn til, hvad Aarsagen til Grundværdistigningen maatte være, at konfiskere Værdien af den for alle — undtagen for Statshusmænd! — de skal være fri!

Som sagt, det er saa overordentlig let at tale om samfundsskabte Værdier; men det er overordentlig svært at afgøre, hvor det samfundsskabte begynder; og hvor den personlige Indsats og Privatkapitalens værdiskabende Evne ophører. Og før man finder en sikrere Vej til at afgøre dette end den, man hidtil har kunnet følge — og som har fundet sit efter min Mening ret ufuldkomne Udtryk i Loven af 31. Marts 1926 —, før gaar det ikke an, uden at gøre et utilstedeligt Indgreb i privat Eje, at gaa saa vidt, som det ærede Medlem vil; thi hvad der er skabt ved eget Initiativ, eget Arbejde og øget Kapitalindsats, er ogsaa ens Ejendom. Og jeg har aldrig forstaaet, at det radikale Venstre paa dette Omraade ønskede at gaa videre end til at sikre Samfundet, hvad Samfundets er, og aldrig tænkt mig, at man havde i Sinde ved en ganske raat tilhugget Regel at gribe ind i det, som er og bør være privat Ejendom.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser; det er jo Ting, som vi kan drøfte i et Udvalg; men jeg vil dog opholde mig ved en enkelt af Lovforslagets Paragraffer, § 12. Det foreslaas her, at naar en Ejendom bebos af Ejeren selv, og naar en stedfunden Grundværdistigning ikke ledsages af et forøget Udbytte af Ejendommen, skal Grundstigningsskylden kun svares med 2¼ pCt. Det er, lige som det ærede Medlem, da han er kommet til Ende med Udviklingen af det hele gennem Opskrivning af en hel Række Paragraffer, alligevel er blevet en lille Smule bange for sin egen Haand og kommet i Tanker om, at der kunde jo her og dér sidde Ejendomsbesiddere, som faar deres Ejendomme opvurderet og som følge deraf maa betale forøget Formueskat, men som behor disse Ejendomme under Vilkaar, som ikke tillader dem at udnytte Ejendommen paa en mere hensigtssvarende Maade, end Tilfældet allerede er; og for saadanne gaar det dog vist ikke an at møde op med 4½ pCt.; og saa har det ærede Medlem klippet Problemet midt over og nøjedes med at tage